

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เอาธรรมเป็นที่ยุติ

วันนี้จะไปไกลอยู่นะ วันที่ ๖ ก็ลงกรุงเทพแล้ว วันที่ ๘ เผาศพท่านชิตที่วัด
อาจารย์เจี๊ยะ เราไปกรุงเทพวันที่ ๖ พอตี ทางด่านน้ำหนาวเรากิ่งดแล้ว ด่านน้ำหนาว
สองด่าน คือเราไปส่งให้ต้นเดือนทุกๆ เดือนเลย นี่ไปไกลกว่าจะเข้าน้ำหนาวแล้วเลย
เข้าไปนั่น เกือบจะถึงหล่มสัก ตั้งแต่เราไปสร้างตึกโรงพยาบาลหล่มสักให้ ๑๕ ล้าน ถม
สระใหญ่ ภูเขาแถวนั้นเห็นจะหมดแหละ โขยลงมาถมสระใหญ่ ทางโรงพยาบาลเขาขอ
ก็คงคิดว่าจะขอได้แหละเขาถึงขอเรา อยากได้ตึกสักหลังหนึ่ง แต่ที่ไม่มีก็เลยต้องถม
สระ สระก็ต้องเป็นเราเอง ปาเข้าไป ๑๕ ล้าน ทั้งสระทั้งตึกรวมกัน ๑๕ ล้าน

นั่นแหละเราผ่านไปผ่านมาเราดูคนที่เขาเฝ้าด่านๆ ไปที่ไหนดู ดูจริง ๆ หนูเราความ
จริงหูหนวก ความสนใจสนใจตลอดแต่หูไม่อำนวย ไหนว่ายังไง ใจมันอยากจะทราบ
ความจริง นี่ก็ผ่านไปผ่านมา เวลานี้ก็หยุดแล้วละ บอกเขาเรียบร้อยแล้วว่าสองด่านนี้เรา
จะไม่ไปส่งให้ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราไม่ไปส่ง แต่ก่อนส่งมาตั้งแต่เราไปสร้างตึก
โรงพยาบาลหล่มสัก ส่งให้เดือนละหนๆ สองด่านนี้ สงสารเขา ไปคราวนี้บอกว่าจะไม่
ได้มาส่งอีกแล้ว ไปลำบาก หลวงตาแก่แล้วเราก็บอกตรงๆ มันลำบากลำบาก ให้คนอื่น
ไปก็ไม่ถนัดใจ เราไปเอง

คือไปเองมันจะมีตามสายทาง ไม่ใช่จากนี้มุ่งไปให้มันๆ เท่านั้น มันจะมีตามสาย
ทางอะไรขาดเขิน เขามาขายของอะไรก็จอตลอดซื้อของเขา ชื่อนี้ซื้อด้วยความเมตตา
นะ จอตลอดซื้อของเขา เอาสักชิ้นหนึ่งเท่านั้น ให้เงินเขา ถ้างลงได้จอตลอดแล้วอย่างน้อย
ต้องเป็นพันๆ เรื่อยไปเลยอย่างนั้นละ นี่คือความเมตตา เพราะฉะนั้นเราจึงไปเอง
ไม่ใช่ไปจากนี้ไปให้มันเลย ไปตามสายทางมันจะมีต่างๆ ตามสายทางทุกเที่ยวแหละ
ไป ตามสายทางที่เราจะสงเคราะห์คนตามสายทาง

เช่นอย่างไฟเขียวเขามาขายดอกไม้แบบนี้ ดอกไม้พวงหนึ่งก็สิบบาท แต่เราให้
คนละสามร้อยๆ มีกี่คนก็คนละสามร้อยๆ สั่งคนขับไว้เรียบร้อยแล้ว บางที่เราอาจนอน
ไปก็ได้ แล้วเขาจะจัดการที่เราสั่งไว้เรียบร้อยแล้วนั้น เขามาขายดอกไม้ก็เอาเงินให้เขา
คนละสามร้อยๆ ขายดอกไม้มีกี่คนตามไฟเขียวไฟแดงแห่งหนึ่งๆ ให้คนละสามร้อยๆ
ไปเรื่อยอย่างนั้น ไม่เคยกลัวว่าจะหมดจะสิ้นนะ อำนาจแห่งความเมตตาไม่ได้มาดู
เจ้าของจะมีมากมีน้อย มีแต่จะให้ตลอด

บางทีจนเขาว่าเงินหมดแล้ว หมดแล้วเหออ ที่นี้อดละไม่ได้ให้ถ้าว่าเงินหมดแล้ว
จ่ายตลอดไปอย่างนั้นละ ไปที่ไหนเหมือนกันหมด หากเป็นอยู่ในใจ เป็นอยู่ในหัวใจนี้

ละความเมตตา เสมอไปหมดในโลกอันนี้ ไม่มีเอนมมีเอียง ในใจจริง ๆ เสมอหมดเลย ที่จะแบ่งรับแบ่งสู้ มีหนักมีเบาบ้าง ก็แยกออกไปตามความจำเป็น แต่เรื่องความเมตตานี้ เสมอกันหมดเลย ไปอย่างนั้นละ สงสารจะทำยังไง เขาขายของอยู่ตามทางจุดแวะซื้อของเขา ซื้อก็เอาเท่านี้แหละไม่เอามาก นิดหน่อย พอเป็นเครื่องหมายว่าซื้อ เอานิดหนึ่งแล้วเอาเงินให้เขา ถ้างดได้จุดแล้วต้องเป็นพัน ๆ ขึ้นไปละ อย่างนั้นตลอดเลย มันหากเป็นอยู่ในใจ มันเมตตาทุกหย่อมหญ้าไปเลยไม่ใช่ธรรมดา เสมอหมดความเมตตาครอบไปหมดเลย

วันนี้ก็ยังจะไปอีก นี่ก็จวนจะไปกรุงเทพแล้ว วันที่ ๖ ลงกรุงเทพ เวลาเราไปกรุงเทพมันจะแห่ตามไปนะ พวกนี้ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรแห่ไป ในครวนี้เรียกว่าครวร้างไปเลยแหละ พอเราไปไหนแห่ นิสัยอย่างนี้เราไม่เคยใช้นะ ฟังมามีระยะนี้ ในครวสำคัญมากนะ ไปไหนแห่ แชนหน้าชนหลังไป เป็นอย่างนั้น ตามธรรมดานิสัยของเราเป็นอย่างนั้น ออกกรรมฐานก็ไปคนเดียวตลอดเลย ที่ออกเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดจริงๆ เป็นเวลา ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ นี้เรียกว่าลงเวที พรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี ตกนรกทั้งเป็นนะนั่น

เพราะฉะนั้นจึงไม่เอาใครไปด้วยไปเที่ยวกรรมฐาน มันเป็นน้ำไหลบ่า ถ้าไปสองความรับผิดชอบมันอยู่ลึกๆ รับผิดชอบกัน สองสามเป็นน้ำไหลบ่า กำลังไม่แรง ถ้าไปคนเดียวนี้ป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ อยากกินก็วันไม่กินก็วันก็แล้วแต่ ทำความพากความเพียร เอาเราเป็นป่าช้าในตัวของเราเลย ไม่แบ่งแยกกับผู้ใด เพราะฉะนั้นเราถึงไปคนเดียวๆ ตั้งแต่ออกกรรมฐานนี้ไปคนเดียวทั้งนั้นเลย พ่อแม่ครูจารย์ท่านก็ส่งเสริมด้วย สำหรับเราท่านพอใจในการไปองค์เดียว พุดให้เต็มยศก็คือว่าท่านเห็นความตั้งใจของเรา

อยู่กับท่านท่านก็ดูหมดแล้ว เรามีความตั้งใจขนาดไหนท่านก็ทราบแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาไปเที่ยว ถ้าไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่าน เป็นอย่างนั้นละ ถ้างดอื่นไม่ได้นะ ที่ละสององค์สามองค์มาลาไปเที่ยว เหนอ ขึ้นเลย ตั้งแต่อยู่ด้วยกันนี้มันก็ตกนรกให้เห็นต่อหน้าต่อตา ออกจากนี้ไปมันจะไปตกหลุมไหนละ ไปได้ยังไงเมื่อท่านพูดอย่างนั้นแล้วใช้ไหม ก็หยุดเลยไม่ไปสำหรับเราไม่เคยมี พอว่าลาไปเที่ยว

การลาก็ต้องลาอย่างที่เคยพูดให้ฟัง ต้องมีมารยาท ด้วยความเคารพเทิดทูนท่าน ท่านเป็นจอมปราชญ์เราเป็นจอมโง่ กราบเรียนฝากท่านไว้แล้วแต่ท่านจะอนุญาตเมื่อไร เช่นว่าวัดนี้ระยะนี้มีธุระอะไรบ้าง กราบเรียนถามท่าน ถ้าท่านว่าไม่มีธุระอะไร ถ้าไม่มีธุระอะไรก็อยากจะกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไปเที่ยววิเวกสักชั่วระยะหนึ่ง บอกชั่ว

ระยะ เพราะในวัดนั้นเรื่องทั้งหมดพระเณรอยู่กับเราหมด คอยดูแลสอดส่องตลอดเวลา แล้วแต่ท่านจะอนุญาต พอว่าอย่างนั้นแล้วก็ปล่อยเลย ท่านจะเอาไปคิดของท่าน พอถึงเวลาแล้วท่านก็เป็นลักษณะเอะใจ เอ้อ ที่ท่านมหาอยากไปเที่ยวก็ไปได้ละ

ก็วันก็ตามนะพอกทราบเรียนท่านไว้แล้วก็ทิ้งไว้เลย แล้วแต่ท่านจะบอกมาเมื่อไร หลายวันท่านเอาไปคิดเรียบร้อยแล้ว เอ้อ ท่านมหาอยากจะไปเที่ยวก็ไปได้ละ เปิดทาง แล้วนั่น ที่นี้ท่านก็จะถาม คิดว่าจะไปเที่ยวทางไหน เราก็กทราบเรียน ไปที่องค์ พอว่าไปองค์เดียวท่านขึ้นทันที เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่าน แน่ะ เป็นอย่างนั้นตลอดนะ ถ้าว่าไปองค์เดียวขึ้นทันทีเลย คือห้ามพระเณรไปยุ่งกับเรา มันเป็นน้ำไหลบ่าไม่รุนแรง เพราะท่านเห็นความตั้งใจของเรา เราเอาจริงเอาจังนะ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้อ่านอรรถาจารย์ของคนโง่ ท่านเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นจอมโง่ ท่านอ่านอรรถาจารย์ของเราหมดเรียบร้อยแล้ว ท่านว่า ไปได้ละ เปิดทาง ที่นี้ก็ไป

ไปที่องค์ ถ้าว่าไปองค์เดียว ขึ้นทันทีเลย ห้ามไม่ให้พระเณรเข้าไปยุ่ง ท่านมหาให้ไปองค์เดียว เป็นอย่างนั้นตลอด เพราะฉะนั้นเราไปไหนจึงไปองค์เดียว คิดดูเที่ยวกรรมฐาน ๙ ปีไปองค์เดียวทั้งนั้น ไม่ได้ไปกับใครละ ไปองค์เดียว ป่าช้าอยู่กับเราเลย ถ้าพูดถึงเรื่องนิสัยรู้สึกจะผาดโผนอยู่สำหรับเรานะ แม้แต่ประกอบความพากเพียร ครูบาอาจารย์ท่านยังต้องร้องเอาไว้ ร้องเอาไว้ด้วยอุบาย

เช่นเรานั่งตลอดรุ่งๆ ผาดเรื่อยเลย ท่านเห็นว่าพอสมควรแล้วท่านก็ร้องเอาไว้ๆ ท่านยกข้อเปรียบเทียบเข้ามา เช่นม้า ม้าตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยานมาก ไม่ฟังเสียงเจ้าของที่ฝึกมัน ม้าตัวนั้นเขาต้องฝึกอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน น้ำไม่ให้กินหญ้าไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนมันนั้นลดพยศลงๆ การฝึกของเขาก็จะค่อยลดลงตามกัน จนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้แล้ว การฝึกเช่นนั้นเขาก็ทิ้งไป แน่ะ ท่านพูดเพียงเท่านั้น ก็คือม้าตัวนี้หมาตัวนี้

เรายังเคยพูดเสมอให้ลูกศิษย์ฟัง ท่านไม่ย้อนมาหาตัวเอง พูดถึงเรื่องเขาฝึกม้า ให้อัฒมาตัวนี้มันฝึกยังงี้ฝึกตัวเอง คือมันไม่รู้จักประมาณ มันผาดโผน เราพูดตามความจริงคือ นิสัยจิตใจนี้มันรุนแรง ว่าอะไรนี้ขาดสะบั้นไปเลยๆ นี่เป็นนิสัยรุนแรง เพราะฉะนั้นท่านจึงร้องเอาไว้แบบนั้น ความเพียรจะหนักไปท่านก็ร้องเอาไว้ๆ ถ้าว่าความเพียรไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืนก็ทราบเรียนท่าน นี่ท่านก็ร้องเอาไว้ อย่างนี้ละมันไม่พอดีนะ เรา เป็นนิสัยผาดโผน ท่านร้องเอาไว้ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี มันเป็นนิสัยอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเวลาไปภาวนาไปทำความเพียร จึงไม่เอาใครไป ไปองค์เดียวๆ ตลอดเลย เพราะท่านทราบแล้วว่า ความเป็นอยู่ของเรากับท่านประสับประสานกันตลอดเวลา ท่านดูความดีความเสียดีชั่วโง่ฉลาดของเราพอแล้ว ท่านถึงได้ปล่อยเวลา

ไป ถ้าไปองค์เดียวท่านพอใจทันทีเลย เพราะท่านเห็นความตั้งใจของเรา อยู่กับหมู่กับเพื่อนนี้ก็เหมือนกัน เราเป็นบ็อยกลางบ้านกลางเรือนในวัด เช่นวัดหนองผือนี้ ท่านก็อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรกลางวัด แต่ผู้ดีผู้ดีคือเรา คอยดูพระดูเณรตลอดเวลา นั่นซิเวลาเราจากไปนี้ ท่านอาจจะเห็นละพระเณรเรา เวลาเราอยู่ที่นั่นไม่ไปไหนนี้ดูว่าพระเณรจะเรียบร้อยดี ทำจะเป็นอย่างนั้น ตอนที่เราไปพระเณรอาจจะระเกะระกะให้ขวางหูขวางตาท่าน เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่อยากให้เราไป

เวลาเราจะลาไปเที่ยวที่ไหน ดูอาการท่านไม่อยากให้ไป แต่ท่านเห็นประโยชน์ส่วนใหญ่ของเราคือการภาวนา ท่านจึงนำเรื่องนี้มายกขึ้นเป็นเรื่องใหญ่ ให้ไปๆ ทั้งๆ ที่อาการของท่านไม่อยากให้ไปเพราะเกี่ยวกับหมู่เพื่อน ไปที่ไหนมันจะเป็นตามนิสัยวาสนาอะไรไม่ทราบ เรานั้นแหละได้คอยดูแลหมู่เพื่อนในวงเดียวกัน เราต้องได้ดูแลสอดส่องไม่ค่อยได้เป็นความสะดวกสบายเฉพาะเจ้าของนะ ต้องไปองค์เดียวสะดวก ที่นี้ปล่อยเลย ถ้าไปองค์เดียวเอาเต็มเหนี่ยวเลย

อยู่กับหมู่กับเพื่อนต้องสอดส่องแทรกต้องดู แนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าวพระเณรในวัดให้เป็นที่น่าดู เพราะเราไปเอง ท่านไม่ได้ขึ้นดินนิมนต์เรามา มาแล้วอย่าให้ขวางหูขวางตาขวางใจท่าน ต้องให้เรียบร้อยอยู่ในฐานะกำลังของเราที่ควรจะเป็นไปได้ เราคอยแนะนำตลอดเวลา เราจึงไม่ค่อยได้สะดวกสบายอยู่กับหมู่กับเพื่อนนะ คอยแนะนำสั่งสอน

เวลาออกเอาเต็มเหนี่ยวละที่นี้ คือออกลำพังตัวเองแล้วป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ ชัดกันเลย เพราะเป็นนิสัยผาดโผน ถ้าพูดถึงเรื่องว่าความซี้เกียจซี้คร้านเราไม่ยกพูดนะ มันไม่ปรากฏในจิตใจ ความมุ่งมั่นนี้มันรุนแรงมาก ที่หวังผลประโยชน์มันรุนแรงมากเกินกว่าที่ความซี้เกียจซี้คร้านจะมาเหยียบย่ำได้ เหยียบไม่ได้ละ เป็นอย่างนั้น ที่นี้เวลามาอยู่กับหมู่กับเพื่อน เราเคยอยู่กับหมู่กับเพื่อน เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ เราคอยดูแลสอดส่องทุกอย่าง ที่นี้เวลาเรามาเป็นหัวหน้ามาเป็นผู้ใหญ่นี้ เราต้องใช้แบบหูหนวกตาบอดเอา ใครจะทำยังไงเฉย นอกจากเหลือทนเราก็ว้ากเสียที่หนึ่ง เข้าใจไหม ถ้าไม่เหลือทนก็หลับหูหลับตาไปอย่างนั้น เฉยๆ

อยู่กับหมู่กับเพื่อน ไม่ได้อยู่แบบหลับหูหลับตานะ อะไรๆ มันจะต้องสอดส่องตลอดเวลา นี่ก็มาอยู่กับหมู่กับเพื่อนนี้สักเท่าไร ตั้งวัดนี้ได้ ๕๐ กว่าปีแล้วมัง ๙๙-๕๐๐ ดูเหมือนได้ ๕๒ ปีที่สร้างวัดนี้ นี่ละอยู่กับหมู่กับเพื่อน ที่แรกก็มีแต่เรากับโยมแม่อยู่ด้วยกัน ๓-๔ คน โยมแม่กับแม่ชีแก้ว แม่ชีแก้วที่มานี้ก็คิดเห็นบุญเห็นคุณเราที่ไปแนะนำสั่งสอนทางโน้น ได้ทราบว่าจะมาเอาโยมแม่บวช นี่ก็วิตกวิจารณ์ เลยขอ

ติดตามมาเพื่ออยู่กับโยมแม่ ถ้าไม่มีโยมแม่หรือโยมแม่ไม่บวชจะไม่พบท่านอีกเลย
แหละ ท่านจะไปทางไหนไม่ทราบ นั่นความคิดของเขาเขาคิดแบบนั้น

พอดีเราบวชโยมแม่จึงมีสำนักขึ้นมา จากนั้นก็ย้ายย้ายๆ อยู่ในคร้ว เป็นโรงหมัด
โรงมวยโรงหมากัดกันอยู่ในนั้นหมด ใครไปหาหมากัดกันอย่าไปที่ไหนนะ ให้เข้าไปใน
คร้ว ไปดูโรงหมากัดกัน แะๆ ใส่กันอยู่ในโรงคร้ว เรื่องนั้นแล้วเรื่องนี้ เก็บความรู้สึกไม่
เป็นผู้หญิง อะอะก็เปราะๆ ออกมา ปากเปราะปากบอนอยู่กับผู้หญิงเลย แะๆ ใส่กัน
อยู่นั้น แทนที่จะมาปฏิบัติธรรมดูใจเขาใจเรา เทียบเคียงเข้าใจธรรม เอาธรรมเป็นที่ยุติ
มันไม่เอานะ มันมีแต่ช่องทาง แะๆ ทะเลาะกัน คนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ไปที่ไหนคนทั้งวัด
ไม่ดีทั้งนั้นแหละ ดีแต่เราคนเดียว ตัวนี้ละตัวดีแต่เราคนเดียว ตัวนี้ตัวหัวหน้าหมากัด
กัน เข้าใจไหม ตัวดีแต่เราคนเดียว คนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ตัวหัวหน้าหมากัดกันคือ
ตัวเองไม่ว่านะ

คนเราถ้าดูด้วยความรู้สึก ดูด้วยการเก็บความรู้สึกด้วยพินิจพิจารณาแล้วจะไม่
ค่อยมีเรื่องมีราว คนเรามันมีด้วยกันนั้นแหละ แต่ไม่แสดงเก็บไว้ พอเรื่องผ่านไปมันก็
ปรกติไปๆ ถ้าออกมาทางปากกระทบกันแล้วเกิดเรื่อง นั้น เมื่อเก็บความรู้สึกไว้ไม่ค่อย
เกิด เจ็บๆ สบายๆ ให้พากันจำเอานะ การปฏิบัติ ดูซิพระในวัดนี้ ตั้งแต่เราสร้างวัดมา
พระมาอยู่กับเราไม่เคยว่าพระนี้ทะเลาะกัน ได้ชำระความหรือได้เรียกองค์นั้นมาเป็น
ยังโง่งมนี้เป็นยังงั้นไม่เคยมี เพราะต่างองค์ต่างปฏิบัติธรรมเก็บความรู้สึก เรื่องความ
ผิดพลาดท่านก็ผิดเราก็ผิด ต่างคนต่างผิดต่างคนต่างให้อภัยกัน เก็บความรู้สึกไม่
แสดงออก ก็ประหนึ่งว่าไม่มีเรื่องมีราว

ภายในใจนั้นมีด้วยกัน เมื่อไม่แสดงออกมาแล้วก็เหมือนไม่มี ก็อยู่ด้วยกันเป็น
ความสงบสุข เรื่องกิเลสอยู่ที่ไหนมี ความไม่สงบมี แต่ไม่ให้เห็นแสดงออกมาก็ริยา
ภายนอก เก็บไว้ในมันก็ดี พากันจำเอา ปล่อยไปตามมันไม่ได้นะ ปล่อยไปตามใจ
มันปากเปราะ อะอะออกแล้วๆ อย่าด่วนออก การดูหมูดูเพื่อน ดูใครก็ตาม ให้จำให้ดี
คำนี้ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ใช้ในการอยู่ร่วมกันเป็นความสงบสุข ให้เก็บ
ความรู้สึกไว้ให้ดี อย่าแสดงออก ความผิดนั้นมีด้วยกันทั้งเขาทั้งเรามี เก็บความรู้สึก
เอาไว้ เมื่อไม่แสดงออกก็ไม่กระทบ เหมือนมีดเหมือนดาบเราอยู่ในฝักก็ไม่ใช่ไร มีก็
เล่มก็เป็นมีดเป็นดาบอยู่ในฝัก ถ้าถอดออกมาแล้วเป็น เข้าใจไหมละ

ปากของเราเนี่ย ละปากดาบ ปากมีดปากดาบอยู่เนี่ย ถอดออกมาแสดงเรื่องนั้น
เรื่องนี้เป็นภัย ถ้าให้อยู่ในฝักไม่เป็น เก็บความรู้สึกไว้ให้ดี.คนเราถ้ามองดูใจท่านใจเรา
ไม่ค่อยจะมีเรื่องราวอะไร นี่มองดูแต่เขาไม่มองดูเรามันเสีย ใครที่ว่าเขาไม่ดี ตัวไม่ดีอยู่
กับคนนั้นนะ คนที่ว่าเขาไม่ดีเขากลับเป็นคนดี ใ้อเราที่ไปว่าเขาไม่ดีนั้นตัวเราไม่ดี

อันธพาล เสาะหาเรื่องนั้นเรื่องนี้ใช้ไม่ได้นะ วันนี่วันที่ ๔ ที่ ๕ อยู่ ที่ ๖ ไปกรุงเทพแล้ว วันที่ ๖ ไปกรุงเทพ

เราก็บอกไว้ล่วงหน้าแล้ว ทุกอย่างเราบอกไว้แล้ว รถคันไหนๆ ที่จะออกจากวัด เราไปนี่ให้ไปเติมน้ำมันที่ปั้ม นี่เรียกว่าปั้มก็ได้แล้ว สำหรับวัดนี้เปิดโล่งหมด ไปเติมน้ำมันที่ปั้มเสร็จแล้วออก น้ำมันมีเท่ากัน ถึงเวลาจะเติมก็ไปเติมพร้อมกันทีเดียว เดี่ยวรถนั้นไปสองกิโลสามกิโลน้ำมันหมด แล้วน้ำมันหมด เราอยากตีปากนะ เข้าใจไหม ถึงเวลาเติมเติมพร้อมกันเต็มเอี้ยดแล้วไป ไปเลย อย่างนั้น เตรียมพร้อมๆ สำหรับเราที่จะมาสั่งเสียอย่างนี้ไม่ได้นะ งานเรามากต่อมาก เป็นแต่บอกกับใครต่อใครไว้ ให้เขาปฏิบัติหน้าที่ของเขาเอง เราไม่ได้บอก ไปแล้วก็ไปถึงที่เติมน้ำมันก็เติมพร้อมกันทีเดียว ไม่ต้องไปเติมน้ำมันตามทางที่ยังไม่ถึงจุดที่หมายซึ่งควรจะเติม ให้เติมให้เรียบร้อย

การขับรถเราก็ต้องได้ลดลง อย่างขับเร็วก็อยู่ในเกณฑ์ ๑๑๕ เพื่อหมู่เพื่อน กำลังวังชาของรถไม่เหมือนกัน คนขับรถก็ไม่เหมือนกัน ความเียงความฉลาดต่างกัน กำลังวังชาของรถก็ไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงถ่วงเฉลี่ย ให้วิ่งแค่ ๑๑๕ สั่งคนรถไว้แล้ว เอา ๑๑๕ เป็นเกณฑ์ อย่างเร็วไม่ให้เลย ๑๑๕ ถ้าลำพังเราไปอยากไปเวลาไหนดูท่า ควรจะ ๑๒๐ หรือเกินกว่านั้นเราก็เกินของเราได้ แต่ถ้าพระพุทธรูปอย่างนี้มันไม่ได้ ต้องได้ระวัง ทุกวันนี้ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรละ ความหลงลืมก็เก่งนะเดี๋ยวนี้ ตะกี้หมู่เพื่อนไปบอกพระบิดมทบาทกลับมาแล้ว ถึงได้รู้ นี่ยังไม่รู้เวลานะ ทั้งๆ ที่นั่งอยู่ภูมินั้น เป็นอย่างนั้นความจำไม่ดีเลย หมู่เพื่อนไปตามเอามานั้นจิ้งหรีดก็มีหลายหนละเดี๋ยวนี้ คือความจดความจำมันหลงมันลืม เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ